

T

ZPRAVODAJ NÁRODNÍ RADY SFŘ 2009—2012

ČÍSLO 7

PROSINEC 2010

Uvnitř naleznete: Z jednání NR, publikace o br. Noskovi, Otec J. E. Urban, o výchově, obláčka ve Staré Boleslavi, o Svaté Anežce České

Požehnané svátky narození našeho Pána vám všem

Veselé Vánoce...?

Vzpomínky na Štědrý večer nemusejí být vždy jenom sentimentální a nostalgické, mohou být také veselé.

Mé dětské veselí mi každoročně opatřovala moje babička, osoba šetrná a z chudých poměrů. Bydlela od nás kousek, u Bia Oko, ale poslední léta už nevycházela. Ovšem kromě Štědrého večera. Kdyby napadlo dva metry sněhu, babička si Štědrý večer „u mladých“ ujít nenechala. A byla by to bývala škoda. Její každoročně identické průpovídky, stejně jako identické dárky okrašlovaly Svatevečer stejně jako koledy nebo vánoční kapr.

Sotva vešla, prohlásila, že tohle je poslední Štědrý večer v jejím životě. A začala plakat. Všichni jsme čekali na toto zvolání jako na Ježíškův zvoneček, a kdyby nepřišlo, obávám se, že by se další události zadržly a Štědrý večer se neuskutečnil. Pod stromečkem, lokalita, kterou jsem každoročně bedlivě okukovala, ležel vždy věrně a identicky, snad i na stejném místě, docela netajemný podlouhlý dárek zabalený v novinovém papíře, s nápisem:

„Fanoušek“. To byl můj táta a nápis vyvracel všechny bajky o zlých tchýních. Babička mého otce přímo zbožňovala a ten karton Partyzánek či Globusek, byť

Giotto—Slavnost v Grecciu, freska z horního kostela sv. Františka v Assisi

v novinách, byl výrazem její opravdové lásky.

Nebudu tady líčit nějaké tísnivé poměry 50. let minulého století. Vím jenom, že všechno bylo na lístky a v rádiu se nesměly hrát koledy. Ale hladem jsme nestrádali, spíš naopak. Po válce vyhladovělá generace našich rodičů si jídlo patřičně dopřávala. Po jídle, při rozbalování dárků, přišla další

ozdoba našeho Štědrého večera, stejně očekávaná, a sice babiččino zvolání: „Děti, co si děláte takovou škodu!“, většinou nad flanelovou noční košilí či novými botami na léto do lázní.

Zdálo by se, že každoročně opakované věty či stejné dárky jsou výrazem nějaké přetvářky či lhostejnosti. Po letech vidím, že

(Pokračování na stránce 3)

ZASEDÁNÍ NÁRODNÍ RADY NBS SFŘ V ČR 2009 – 2012

Zápis z jednání NR dne **20.11.2010**

č.zápisu: **6**

Přítomni: Václav Němec OFS, Jiří Šenkýř OFS, Marie Magdalena Janáčková OFS, Markéta Strašíková OFS, Lubomíra Kmentová OFS, Marta Ševelová OFS

Omluvili se: P.Bonaventura Štivar OFMCap., P.Sebastian Kopec OFMConv., P.Antonín Klaret Dabrowski, OFM, Karel Ženíšek OFS, František Novák OFS

Místo a doba jednání: Brno, klášter kapucínů, 9.30 – 14.30 hod.

1. Koordinační tým

a) NR projednala a schválila konečné znění materiálu „Františkánská mládež v ČR a její spolupráce se SFŘ“ (příloha č. 1).

b) J.Šenkýř, garant pro webové stránky, informoval NR o dalších připravovaných úpravách stránek, se kterými NR souhlasila.

c) V reedici jsme vydali knihu z roku 1939 „Dr.Nosek mladým“. Kniha je k dispozici u hospodářky M.Strašíkové. Cena je stanovena NR dle výrobních nákladů na 70,- Kč/ks.

d) NM V.Němec oslovil dlužnici, na kterou upozornila hospodářka na minulé NR. Sestra písemně požádala o vyrovnání dluhu ze svých darů řádu v uplynulých letech, které dlužnou částku značně překročily. NR jednomyslně rozhodla její žádosti vyhovět a dlužnou částku uhradit z těchto finančních darů zadatelky.

e) NM informoval o své návštěvě na Národní volební kapitule SFŘ Slovenska v Žilině, která se konala 10.-12.9.2010.

f) Hospodář informoval o příjmech a výdajích za období 17.4. až 31.7.2010 (příloha č. 2).

g) NM informoval o svolání XIII. generální kapituly SFŘ na 22.10. – 29.10.2011 v Brazílii, téma kapituly: „Evangelizovat evangelizované“. NR schválila jako delegáta na tuto GK s. Marii Magdalénu Janáčkovou, která zjistí podmínky účasti a podá informaci na příštím zasedání NR.

h) NR schválila z dotisku knihy „Naše sestra Anežka“ předat autorkám knihy 20 ks (10 + 10) jako autorské výtisky.

i) Pro MBS Svatava, byl jmenován nový duchovní asistent P. Marek Bonaventura Hric OFS.

j) MBS Praha- PMS s MBS Praha-PMS rodiny a MBS Uherské Hradiště s MBS Popovice, požádaly NR o sloučení. NR obě žádosti projednala a schválila toto stanovisko:

1. GK ani národní stanovy neumožňují přímé slučování MBS

- dle obecných principů sloučením dvou MBS obě zanikají a vzniká nové MBS

- kanonicky o vzniku či zániku MBS nerozhoduje MBS ani NR, ale provinciál příslušné provincie I. Řádu

2. Jediný možný legální způsob "sloučení" dvou MBS je přestup členů jednoho společenství do druhého dle čl. 55 GK a následný zánik MBS, z kterého odešli členové, dle bodu 6 čl. II.1. národních stanov.

2. Sekretariát

a) Sekretářka předložila vyúčtování podzimního semináře a hospodaření sekretariátu za období mezi zasedáními NR (příloha č. 3).

b) Členové NR (delegáti NM) informovali o uskutečněných VK: v MBS Český Těšín, MBS Opava, MBS Blažovice, MBS Plzeň; BaPV v MBS Brno – kapucíni.

c) MBS Čáslav zaslala NR odůvodněnou žádost na ukončení členství v SFŘ br.J.K., na základě dodaných dokladů bude vystaven propouštěcí dekret.

d) NR schválila jednomyslně výroční zprávu NR SFŘ v ČR za rok 2009 předloženou NM (příloha č. 4) a stanovila rozsah výročních zpráv na tři až šest stran.

3. Formační tým

a) NR stanovila termín jarního formačního semináře, který se bude konat v pátek a sobotu 8.- 9.4.2011 v Petrinu v Brně, na téma z oblasti evangelizace: Lectio divina. Formátor do příštího setkání NR připraví program formačního semináře.

b) NR schválila přípravu akcí v roce 2011:

- XXX. Ročník Cyrilometodějské pouti

- Mariánskou pout' Prahou 4.6.2011
- V měsíci listopadu pouť do Říma a Assisi u příležitosti ukončení oslav dvouletí sv. Anežky České spojenou s audiencí u sv. otce. Účast na pouti nabídnout celé františkánské rodině.

4. Konference národních duchovních asistentů

Datum dalšího zasedání NR: 12.2.2011 v 9.30 hod., Brno, klášter kapucínů.

Přílohy:

- 1) „Františkánská mládež v ČR a její spolupráce se SFŘ“
- 2) Zpráva o příjmech a vydání NR SFŘ ČR
- 3) Zpráva o hospodaření sekretariátu
- 3) Výroční zpráva NR SFŘ v ČR za rok 2009

Přílohy naleznete na konci v oddíle „Přílohy zápisu ze zasedání Národní rady“

(Pokračování ze stránky 1)

naopak patří k lidským jistotám a když nejsou, tak se nám po nich stýská. Stejně jako po lidech, kteří je tvořili.

A ještě jednu vzpomínku mám spojenou se Štědrým večerem: šetrné rozbalování dárků, bedlivý pozor, aby se papír nepoškodil a mohl se použít i příští rok, pečlivě rozmotávané uzlíky na mašličkách, které se smotávaly a ukládaly do košíčku na šití. Nic se nevyhodilo, i vzácné igelitové pytlíky se vymývaly a sušily. Odpad se netřídil: téměř žádný nebyl. Pečlivé skládání vánočních papírů, jejich šustění a láskyplné uhlazování je další z tentokrát němých rituálů Štědrého večera, který rovněž navždy odešel s babičkou a s celou její chudou, válečnou biogenerací. Nevím, čím to je, že se všichni chovali tak ekologicky a nikdo jim nemusel nic vysvětlovat. Že by to bylo tím, že celá rodina bydlela původně naproti Bio Oko?

Tak jsem chtěla být veselá a nakonec to má stejně takový nostalgický tón. Čemu jsme se v dětství smáli, nad tím k stáru brečíme. Vždyť na babiččina slova nakonec došlo. Jedny vánoce byly opravdu její poslední.

Věra Eliášková

Publikace o br. Františku Noskovi

Upozorňujeme, že v r. 2010 znovu vyšla prvá z prací o br. dr. Noskovi. Knížka má název „**Dr. Nosek mladým**“. Poprvé byla vydána v r. 1939; nyní ji vydalo Národní bratrské společenství náhlížíme jazyka života katolické v předválečném tak srovnávat tí a udělat si lost minulosti může neopakovlost význačných jako třeba spirací pro možno získat od Náklady na přípravu tisku a na tisk vycházejí na 70 Kč za 1 kus.

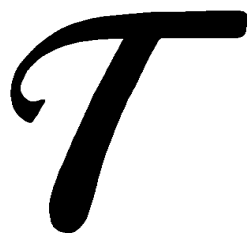
SFŘ. Při jejím čtení kukátkem do církve a naší země období. Můžeme s dnešní skutečností vlastní názor. Známe všeobecně povat chyby. A známe osob minulosti – br. Noska – je indonešek. Knížku je Národní rady SFŘ.

M. Müller OFS

Bůh není nespravedlivý, že by zapomněl na to, co jste vykonali.

Žid 6,10

Národní rada Sekulárního františkánského řádu ČR spolu s farností Poříčí nad Sázavou

vás srdečně zve na tradiční Pout' k hrobu Dr. Františka Noska do Poříčí nad Sázavou v sobotu 16. dubna 2011

Pout' se koná vždy kolem výročí smrti Dr. Františka Noska (1886 -1935), františkánského terciáře a významného předválečného katolického politika a národohospodáře.

Program pouti:

14.00 hod komentovaná prohlídka kostela sv. Havla; kostel je románského původu a je vzácnou památkou

15.00 hod mše svatá za dr. F. Noska **v kostele sv. Havla** (u řeky),

16.00 hod modlitba u hrobu dr. Noska na hřbitově u kostela

16.15 hod setkání poutníků na faře

Spojení vlakem:

Praha, hl. n.	8.43	12.20	13.20	17.36	18.36	19.06
Čerčany		13.13	14.13	16.43	17.43	18.13
Čerčany			14.16	16.30		18.08
Poříčí n.S.			14.20	16.25		18.03
Benešov (pro pěší pout')	9.31					

Poznámky:

a) Kromě 1. sloupce (vlak do Benešova) jde o zastávkové vlaky.

b) Z Čerčan do Poříčí jsou asi 2-3 km. Je možno putovat i z Benešova, kde je sraz asi v 9.40 hodin u východu z nádraží ČD ve směru na Konopiště. Z Benešova se putuje asi 12 km.

c) Na trati Praha – Benešov bývají někdy výluky. Informace o nich jsou na webové stránce Českých drah www.cd.cz. Nebo je možno zavolat jejich nepřetržitou informační službu na tel. 840 112 113.

d) Bližší informace o pouti: muller.miloslav@centrum.cz, tel.272 76 50 83, mobil 732 74 49 53

e) F. Nosek se narodil 26.4.1886 v Chrudimi. V r. 2011 proto uplyne 125 let od jeho narození.

f) Nedávno byla znovu vydána první z publikací o dr. Noskovi, která poprvé vyšla již v r.1939. Její název je „Dr.Nosek mladým“ a.dnes již má hodnotu dokumentu. Knížku nyní vydalo Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu (dříve nazývaného III. řád sv. Františka).

VÝROČÍ PROFESE ZA 7.-12.MĚSÍC 2010				Společenství	Příjmení	Jméno	
<i>Za měsíc červenec:</i>				Praha PMS rodiny	Tutrová	Emilie	20
Společenství	Příjmení	Jméno		Jindřichův Hradec	Vraspirová	Drahomíra	20
Jihlava	Šenkýř	Jiří	20	Jilemnice	Gazda	Štěpán	15
Moravská Třebová II	Kryštof	Josef	15	Jilemnice	Gazdová	Lucie	15
Moravská Třebová II	Lišková	Ludmila	15	Olomouc	Bráblíková	Juliana	15
Moravská Třebová II	Maděrová	Marie	15	Olomouc	Fiala	Josef	15
<i>Za měsíc srpen:</i>				Uherské Hradiště	Balázová	Anna	15
Hradec Králové	Kloučková	Jiřina	65	Uherské Hradiště	Kolková	Anna	15
Hradec Králové	Pohlová	Jarmila	65	Uherské Hradiště	Křapa	František	15
Šternberk	Filip	Josef	30	Uherské Hradiště	Křapová	Anna	15
Šternberk	Filipová	Marie	30	Uherské Hradiště	Stroganová	Marie	15
Šternberk	Hřebíček	Alois	30	Uherské Hradiště	Šnajdarová	Ludmila	15
Šternberk	Hřebíčková	Anna	30	Fulnek	Feilhaurová	Marie	15
Český Těšín	Farník	Tomáš	25	Fulnek	Kubový	Josef	15
Český Těšín	Urbánczyková	Zuzanna	25	Fulnek	Mužná	Lenka	15
Třebíč	Pokorná	Božena	15	Fulnek	Píterka	Eduard	15
Milotice	Bouchalová	Hedvika	15	Liberec	Halama	Miloslav	15
Milotice	Danačíková	Anna	15	Šumperk	Dohnalová	Růžena	5
Milotice	Knotková	Marie	15	Třebíč	Blažková	Štěpánka	5
Milotice	Levková	Josefa	15	<i>Za měsíc listopad:</i>			
Milotice	Neduchalová	Františka	15	Čáslav	Nováková	Marie	15
Milotice	Provažnicková	Ladislava	15	Červený Kostelec	Matoušek	Jan	15
Milotice	Windová	Marie	15	Jihlava	Nečadová	Zdeňka	5
<i>Za měsíc září:</i>				Jihlava	Prýmková	Alena	5
Karviná	Tomicová	Zofia	25	<i>Za měsíc prosinec:</i>			
Plzeň	Ženíšek	Karel	25	Praha Spořilov	Jirovská	Marta	50
Plzeň	Ženíšková	Pavla	25	Šternberk	Šišková	Jana	30
Český Těšín	Sikorová	Zyta	20	Praha PMS rodiny	Skružná	Gabriela	25
Karviná	Blahutová	Helena	20	Praha PMS rodiny	Skružný	Petr	25
Červený Kostelec	Kavková	Marie	15	Olomouc rodiny	Richter	Tomáš	20
Hradec Králové	Benešová	Věra	15	Olomouc rodiny	Richterová	Marie	20
Hradec Králové	Jiroušová	Marie	15	Uherské Hradiště	Plachá	Marie	20
Hradec Králové	Kubátová	Jana	15	Uherské Hradiště	Plachý	Jaroslav	20
Hradec Králové	Židek	František	15	Uherské Hradiště	Vavřimíková	Jiřina	20
Hradec Králové	Dykast	Jaroslav	10	Benešov	Dubová	Helena	15
Hradec Králové	Dykastová	Marie	10	Benešov	Novotná	Jana	15
Hradec Králové	Šepsová	Marie	10	Benešov	Šamšová	Věra	15
Ostrava	Pavlisková	Naděžda	5	Benešov	Štollová	Marta	15
<i>Za měsíc říjen:</i>				Benešov	Vnoučková	Jana	15
Uherské Hradiště	Predková	Anna	60	Benešov	Voláková	Věra	15
Liberec	Pur	Jan	60	Praha PMS	Blechová	Miroslava	15
Červený Kostelec	Regnerová	Adolfa	30	Karviná	Kaczynski	Stanislav	15
Šternberk	Mejzlík ml.	Petr	25	Karviná	Krajzlová	Emilie	10
Olomouc	Černoušková	Ludmila	20	Liberec	Daňhelová	Jitka	10
Praha PMS rodiny	Tutr	Antonín	20	Liberec	Pavlů	Alena	10

VÝROČÍ NAROZENÍ ZA 7.-12.MĚSÍC 2010				Praha PMS rodiny	Skružný	Petr	55
				Moravská Třebová II	Lišková	Ludmila	50
Za červenec :				Uherské Hradiště	Křapa	František	50
Společenství	Příjmení	Jméno		Praha PMS rodiny	Okamurová	Ludmila	45
Plzeň	Světlíková	Libuše	85	Jilemnice	Gazdová	Lucie	40
Uherské Hradiště	Predková	Anna	85	Jablunkov	Puczok	Jan	40
Opava	Kempná	Olga	80	Za měsíc říjen :			
Plzeň	Kroyová	Anna	80	Brandýs nad Orlicí	Šimáček	František	75
Třebíč	Cahová	Luisa	80	Milotice	Neduchalová	Ludmila	70
Praha PMA	Turková	Romana	75	Liberec	Pavlu	Alena	65
Uherské Hradiště	Šnajdarová	Ludmila	75	Uherské Hradiště	Pijáček	Miroslav	60
Hodonín	Šupálková	Marie	75	Šternberk	Mejzlíková	Božena	55
Praha PMS	Blechová	Miroslava	70	Praha - Krč	Ječmen	Petr	50
Třebíč	Pokorná	Božena	65	Kroměříž	Cinciala	František	50
Šternberk	Dostálová	Markéta	60	Hradec Králové	Šotová	Dagmar	50
Brno, kapucíni	Červinková	Květoslava	50	Karviná	Strouhal	František	45
Přerov	Konštický	Jiří	50	Přerov	Pardubický	Bořek	40
Slatiňany	Horová	Ladislava	50	Za měsíc listopad :			
Brno, kapucíni	Fojtíková	Anna	45	Milotice	Knotková	Marie	80
Šternberk	Braunerová	Anežka	45	Popovice	Vlachynská	Marie	80
Liberec	Jech	David	40	Olomouc	Kratochvilová	Marie	70
Zlín	Sládková	Magdalena	35	Příbram	Váchová	Marie	70
Za měsíc srpen :				Třebíč	Zvěřinová	Ilona	50
Uherské Hradiště	Kallusová	Cecilie	90	Šternberk	Nováková	Vítězslava	40
Plzeň	Křížková	Jiřina	85	Přerov	Pardubická	Pavla	35
Červený Kostelec	Regnerová	Adolfa	75	Za měsíc prosinec :			
Olomouc	Bartošová	Anna	70	Ostrava	Mikolajek	Milan	80
Karviná	Kudličková	Helena	70	Benešov	Štollová	Marta	80
Slatiňany	Vosáhlová	Marie	65	Kroměříž	Nováková	Eva	80
Hradec Králové	Šepsová	Marie	65	Olomouc	Vašíčková	Božena	80
Praha Spořilov	Holasová	Zuzana	60	Ostrava	Cudráková	Bronislava	80
Stará Boleslav	Tlachová	Antonie	55	Haviřov	Pavlasová	Markéta	75
Frýdek-Místek	Šmalcová	Anna	55	Příbram	Tomášková	Eva	70
Hodonín	Kmentová	Lubomíra	55	Plzeň	Ženíšková	Pavla	65
Blažovice	Daňková	Marie	45	Praha Spořilov	Lacman	Josef	60
Praha Sv. Josef	Korda	Jiří	35	Šternberk	Filipová	Marie	60
Za měsíc září :				Moravská Třebová I	Bílek	Jan	60
Benešov	Boudníková	Ludmila	80	Plzeň	Kučerová	Ludmila	55
Hradec Králové	Jiroušová	Marie	80	Staré Město	Holásek	Petr	50
Ostrava	Stará	Zdeňka	80	Olomouc rodiny	Večeřová	Alena	50
Milotice	Windová	Marie	70	Ostrava	Hibsch	David	40

VOLEBNÍ KAPITULY S VÝSLEDKY VOLEB:

MBS Blažovice		MBS Opava	
služba ministra	Ludmila Štěpánková	služba ministra	Alena Škumátová
zástupce ministra	Karel Řezáč	zástupce ministra	Marie Horáková
formátor	Monika Paulíková	formátor	Ondřej Mareš
sekretář	Jiří Dvořák	sekretář	Hana Vlková
pokladník	Oldřiška Vlasáková	pokladník	Vladimír Žák
MBS Český Těšín		MBS Plzeň	
služba ministra	Františka Swaczynová	služba ministra	Pavla Ženíšková
zástupce ministra	Tomáš Farník	zástupce ministra	Jaroslav Šedivý
formátor	Františka Swaczynová	formátor	Jitka Polívková
sekretář	Anna Skarková	sekretář	Zdeňka Němcová
pokladník	Zyta Sikorová	pokladník	Milan Kučera

20 let od smrti Otce Jana

7. ledna 2011 uplyne 20 let od smrti Otce Jana Evangelisty Urbana OFM (1901-1991), který byl výraznou osobností nejen v rámci Řádu sv. Františka, ale i v celé katolické církvi v naší zemi. Pro mnohé se stal duchovním vůdcem, buď osobně nebo prostřednictvím svých knih. Jmenujme alespoň knížku „K Bohu“, která byla stručnou praktickou příručkou na cestě k Bohu. Vydána po válce byla po dlouhá desetiletí totality přímo majákem pro ty, kterým se dostala do ruky. (Řada dalších prací Otce Jana nebo publikací o něm je uvedena v příspěvku br. Lubomíra Mlčocha v tomto čísle Zpravodaje.)

Uvedeme hlavní životní data Otce Urbana, převážně podle knihy Václava Ventury: „Jan Evangelista Urban, život a dílo“ (vydalo CDK, Brno). Otec Jan se narodil a vyrůstal v Praze-Žižkově, v prostředí, které se již tehdy odcizilo katolické víře. I zde se však našli lidé, kterým záleželo na tomto nenáboženském chlapci a snažili se mu přiblížit katolickou víru. Mezi ně patřil např. P. Chlumský, vynikající kněz, který později založil Sdružení katolické mládeže. Výsledkem těchto vlivů z několika stran byl příklon k víře a pak i touha stát se knězem. Otec Urban byl vlastně konvertita. Možná proto mu tolik záleželo na tom, aby se lidé u nás navrátili k víře. Mimořádně významné pro něj bylo jeho „náhodné“ sblížení s františkány. V roce 1915 se pak stal členem III. řádu sv. Františka a v r. 1919 složil profesi ve františkánském I. řádu.

V r. 1924 se stal knězem. Již předtím jako podjáhen a jáhen s úspěchem kázal. Nyní pokračoval ve studiu na filosofické fakultě a v r. 1930 tam měl doktorskou promoci. Tehdy se stal kvardiánem pražského konventu, který byl zadlužen. Otec Jan i přesto věnoval největší pozornost opravdovosti a rozvoji duchovního života v konventu. Tento důraz byl pro něj typický i později a jinde a vedl k úspěchům. Mimoto byl činný v řadě katolických organizací, m.j. v České lize akademické. Přednášel na mnoha místech. Významné bylo založení studijního centra Studium catholicum. V r. 1938 se stal provinciálem františkánského řádu.

Po válce mohl pak Otec Jan oživit svoje četné aktivity. Ovšem po roce 1948 tyto aktivity končily jedna za druhou a v březnu 1950 byl Otec zatčen. Propuštěn byl teprve v r. 1963, později než většina vězňů z 50. let. Po změnách v naší zemi získal v r. 1968 státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti. Ten sice v r. 1974 opět ztratil, pokračoval však v duchovním vedení mnoha osob. Lidé za ním přijížděli do Nespek u Prahy, kde žil. Některé asi kontaktoval i v Praze. (Kolem r. 1980 jsem s ním jen jednou v životě osobně hovořil a to v jednom pražském bytě, tuším na Smíchově.) Zemřel v Nespekách ve věku téměř 90ti let. Je obdivuhodné, že se dožil takového věku, po všech strádáních. Tolik přehled životních dat.

Nyní se zaměříme na vztah Otce Jana ke III. řádu sv. Františka. Toto téma jsme úmyslně přeskočili. Otec byl původně terciář a odtud asi plynul jeho pozdější vřelý vztah ke III. řádu. Chápal, že v nové době mají terciáři přístup i tam, kam se kněz nedostane. Od r. 1927 byl s malými přestávkami ředitelem III. řádu. Od r. 1933 do r. 1948 byl vedoucím redaktorem časopisu Serafinský prapor. Dařilo se mu oživit III. řád s ohledem na potřeby doby.

Snad nejvýznamnějším počinem Otce Jana v této oblasti bylo založení laického Apoštolátu III. řádu sv. Františka v r. 1927. Původně se předpokládalo, že členy Apoštolátu budou jak ženy, tak muži. Nakonec však se však stal ženskou institucí (tzv. Urbanky). Členkám Apoštolátu se říkalo charitky a působily v řadě farností, především františkánských. Působily však i v jiných farnostech, např. v Praze-Vršovcích. Věnovaly se charitativní činnosti (např. sbírání šatstva pro chudé rodiny), ale také péči o děti ve farnostech. Jejich působení bylo velmi důležité na předměstích Prahy, kde se teprve připravovala stavba kostela a kde zatím nebyl kněz.

Je potřeba zvláště se zmínit o jednom z terciářů, br. dr. Františku Noskovi (řeholním jménem bratr Lev). Tohoto katolického politika a aktivistu pojilo s Otcem Janem srdečné přátelství. Otec byl duchovním vůdcem a zpovědníkem Noskovým. Noskova opravdovost a hluboká víra však byly velkým přínosem i pro Otce Jana. Ocitujeme Otcova slova, která pronesl v r. 1935 po Noskově předčasné smrti na jeho pohřbu v Poříčí nad Sázavou: „...chci v něm chválu vzdát Bohu, že našemu národu seslal muže, který nás všechny učil, jak máme věřit, žít a pracovat.“ Žasneme nad pokorou kněze, který byl už tehdy všeobecně známý jako vynikající kazatel a duchovní vůdce. Tento výrok Otce Jana dává nahlédnout, že jeho vztah k terciářům byl opravdu bratrský.

O potřebě „znovu se narodit“

Živé dědictví po Dr. Janu Ev. Urbanovi OFM - malé zamyšlení ke 20. výročí úmrtí.

Nebylo mi dopřáno setkat se s Otcem Urbanem: ale už jen vyprávění o takové krátké audienci u toho, z něhož už svatost života vyzářovala, mi utkvělo v paměti. Bratr Jan Šimek, jehož prostřednictvím jsem se dostával do SFRŽ, vezl něco sestrám Apoštolátu sv. Františka do Nespek, a to byla jeho šance. Já už se setkal jen se zesnulým, při zádušní mši svaté u P. Marie Sněžné, a tam poprvé zakusil pohřeb jako slavnost. Oslava života ústícího do věčnosti.

O Otcovi Janovi jsem se nejprve dozvídal přes vzpomínky na jeho dávného penitenta, Dr. Noska. Pak se mi teprve dostávaly do rukou Urbanovy myšlenky a duchovní rady, většinou ještě v cyklostylované podobě. Útlý sešitek č.1 edice „Živá teologie“ z ledna 1969 vydala v krátkém uvolnění Česká katolická charita tiskem. 100 let od Urbanova narození si už ve svobodě připomínala Česká křesťanská akademie a doc. P. Václav Ventura OFM připravil monografii „Jan Evangelista Urban - život a dílo“ /CDK Brno 2000/. P. Benedikt Holota OFM mi věnoval vlastním nákladem vydané Poznámky z rozhovorů s P. Janem Evangelistou Urbanem OFM po jeho návratu z vězení „Cesta víry I“ /1964-1975/ a Poznámky z duchovního doprovázení doplněné reflexemi a výpisky „Cesta víry II“ /1976-1991/ /imprimatur provinčního ministra řádu Menších bratrů františkánů čj.1/2005/. A konečně k 90. narozeninám Dr. Oto Mádra připravil opět Václav Ventura příspěvek „Eklesiologie Jana Evangelisty Urbana OFM“ zahrnutý posléze do publikace „Česká katolická eklesiologie druhé poloviny 20.století“ /editor Vojtěch Novotný“, vydala Univerzita Karlova v nakladatelství Karolinum, Praha 2007/.

Z uvedeného je zjevné, že nemám žádné zvláštní oprávnění psát o Dr. Urbanovi - stále ještě žijí mnohem povolanější pamětníci. Činím tak s pokorou, na vyzvání, aby výročí bylo připomenuto i ve Zpravodaji nás františkánů žijících ve světě. A půjde vlastně jen o pár střípků, osobně laděných. K Otcovi Janovi vedou pro mne „tenké nitky“ přes už delší zamyšlení se nad dílem Dr. Františka Noska, jenž ve 30.letech minulého století „byl u toho“, když Otec Jan zakládal „sociální apoštolát“ na Spořilově, a kdy se rodil řád sester „Urbanek“. V kostele sv. Anežky na Spořilově se schází už skoro dvě desetiletí naše místní společenství. K sestrám Apoštolátu u sv. Václava v Dejvicích jsem patřil 5 let jako farník a dalších 15 let jako penitent nezapomenutelného P. Jana Machače. Díky sestrám jsem přišel ke své nedělní službičce v nedalekém domově důchodců, a mohl tak sám na sobě zakoušet - aspoň v malém - spiritualitu sociálního apoštolátu „bez hábitu“. Po smrti P. Machače jsem byl jako kajcíník přijat P. Benediktem Holotou...

Zmíněný sešitek Dr. Urbana z roku 1969 - tedy přes 40 let starý - obsahuje krátkou předmluvu - dopis tehdejšího biskupa – administrátora Dr. Františka Tomáška, a Úvodní slovo k přednáškovému cyklu Živá teologie z pera Dr. Oty Mádra. Sešitek tehdy k tisku připravil rovněž ještě žijící pamětník Dr. Karel Šprunk. Ještě více udivující je ale skutečnost, že vlastní dva příspěvky - oba napsané a předtím promyšlené v letech téměř 14 let trvajících věznění Dr. Urbana, jsou po těch 40 letech - ve zcela odlišném historickém a společenském kontextu - stále živé, snad ještě živější tehdy než teď. A troufám si tvrdit, že jsou i životodárnější pro porozumění znamením dnešní doby než jsme toho schopni my dnes. Stati „Dnešní přístup k teologii“ a „Křesťan v současném světě“ mají celkem cca 20 stránek, a v tehdejších cenách stály 5,-Kčs. Jejich hodnota dnes je v penězích nevyjádřitelná. Věřím, že obě stati si zaslouží nové vydání. Z té druhé jsem se pokusil aspoň krátce citovat ve svém vystoupení na Plenárním sněmu katolické církve na Velehradě. Myšlenku o církvi diaspory.

Abychom se otevřeli milosti Boží, a abychom lépe pochopili, jak se stalo, že se stáváme církví diaspory, je třeba zpytovat svědomí, znovu se začíst do českých duchovních a sociálních dějin. O to se pokusila skupinka historiků, která připravovala dokument pro historickou sekci Plenárního sněmu katolické církve, ale její čtení nebylo přijato, ani biskupy před sněmem. Nad „velkými dějinami“, které se dostávají do školních dějepisů, se jen těžko získává konsensus. Čtení z dějin životních osudů jednotlivých lidí, zvláště mimořádných osobností, je odlišné svou neopakovatelností. Zamyšlení nad životaběhem dvou takových Bohem zvláště omilostněných dítek se pak může každý z nás věnovat samostatně - ostatně i Bůh nás bude soudit ve svém nekonečném milosrdenství každého zvlášť.

V Praze bývalo známé úsloví „Žižkovu a Libni, zdaleka se vyhni“. Libeň tentokrát necháme Libní. Na Žižkově se narodili básník Jaroslav Seifert, náš jediný literát oceněný Nobelovou cenou, a náš františkán

Jan Evangelista Urban, kandidát beatifikace. Narodili se kousek od sebe, prožili svůj život přibližně ve stejnou dobu, chodili na stejné gymnázium, jejich osudy jsou si vzdálené i blízké zároveň. Seifert /podle knihy vzpomínek „Všechny krásy světa“/ měl tatínka sociálního demokrata, „socana“, a maminku katoličku. Prošel komunistickým mládím, byl proletářským básníkem, minulým režimem nejprve oslavovaným a nakonec pronásledovaným, a byl navrátilcem k Bohu a do církve své maminky. Pohřeb měl u sv. Markéty na Břevnově. Dr. Urban /Memoriale - cit. dle Václava Ventury/ prožil dětství v obdobném proletářském prostředí, odcizeném víře, zde se rozhodl pro kněžství, a zde v něm uzrála neuhasitelná touha znovu přinést víru v Krista k těm nejubožejším. Komunistický režim ho držel po léta nevinně ve vězení, a nakonec se dožil i jeho pádu. Pozoruhodné je, jak rozuměl Urban té logice Božího vedení: bez proletářského dětství na Žižkově by nebylo jeho sociálního apoštolátu ve 30. letech, a bez toho jeho apoštolátu mezi chudými na pražských předměstích by nebylo ani jeho věznění a pronásledování v letech padesátých až osmdesátých. Protože ti, kdo se nechali lapit do osidel padlých andělů, jdou zpravidla s jakousi zvrácenou logikou především po těch, kdo zůstali anděly - v lidském těle. Ten, kdo chtěl vrátit „Čechy Bohu“ - jako Urban - ani s ničím jiným počítat nemohl. A Urban tuto logiku kříže přijal.

My obyčejní smrtelníci máme tendenci rozumět minulé totalitě tak, že utrpení těchto nevinných mučedníků nás zavazuje už navěky nemluvit s těmi druhými, jinými, nám protivnými. Ale sbírám odvahu k nabídnutí jiného pohledu, perspektivu přijetí a odpuštění.

Učiním tak nikoliv formou teologického traktátu, ale prostými příběhy, v nichž vystupuje Otec Urban. Před lety jsem na nedělní návštěvě v Domově důchodců, nedaleko od dnešního sídla sester Urbanek, besedoval se svými dědečky. Pan Jursík byl odjakživa katolík. Ing. Polák byl katolík ze židů - na křest ho po přežití Terezína a Osvětlení připravoval P. Urban. Z vlastních vzpomínek Otce Jana víme, že v dětství a dospívání na Žižkově kamarádil s Toníkem Sachsem, synem z židovské, už v Boha nevěřící rodiny. A byla to právě nevíra toho jeho židovského kamaráda, která v mladičském adeptu kněžství vzbudila neuhasitelnou touhu po evangelizaci, po zprostředkování radostné zvěsti evangelia lidem na periferii lidské bída, sociální, mravní i duchovní. A Pán mu po letech poslal jiného židovského mladíka, který se rozhodl nechat se pokřtít - po ztrátě všech svých nejbližších, a poté, kdy se sám jakoby znovu narodil. Jak podivuhodné jsou cesty Páně ! A po těchto cestách se s touto Boží logikou sestry Apoštolátu postaraly Ing. Polákovi o pohřeb u sv. Václava. Ale abych nepředbíhal. Nuže: soused na pokoji nevrátil katolíku Jursíkovi sobotní přílohu nějakého časopisu, on na něj proto zanevřel a nemluvil s ním. Já mu - jako Lubomír - domlouval, ať už mu to odpustí, že to nestojí za to. Pan Jursík ale rezolutně odmítl slovy: „To bych se musel znovu narodit“. Pokřtěný křesťan ze židů - děda Polák - ve svých genech navyklý výkladu Písma po ta tisíciletí putování vyvoleného národa - se rozzářil a rozesmál, protože mu „to sepnulo“: „To je právě ono - aby mohl odpustit - musel by se znovu narodit!!!“.

Moji dědoušci už určitě besedují na Pravdě Boží. Svatý František ve svém kratičkém teologickém komentáři k modlitbě Otčenáše říká: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům - a protože my lidé odpouštíme nedokonale - Pane - nauč nás odpouštět!“ P. Jan Ev. Urban šel věrně ve šlépějích Františkových. O letech svého věznění skoro nemluvil. Jeho zápisky z těch 14 let zabírají jen pár řádek, půl stránky, jen to nejdůležitější. Mezi tím nejdůležitějším nacházím toto: „23.dubna 1951 jsem dostal od matky - prostřednictvím člena STB - hostii a rozinky!“ Osudy lidí a „dějiny jednotlivých duší“ nebývají nikdy černobílé... Po pádu komunismu došlo na otázku lustrací, také u kněží. Kandidát svatořečení kněz Urban k tomu řekl: „Bylo by asi gestem biskupů, kdyby vyzdvihli osobní materiály kněží, svolali ty, kterých se to týká, a řekli: Tady to je, bratři, ale ani do jednoho se nepodíváme, protože počítáme s vámi se všemi i nadále. Co bylo, bylo. Před vašimi očima to jde do pece.“ A dodává: „Co by se bylo dalo, kdyby byla církev začala sv. Pavla lustrvat a probírat všechny jeho násilnosti vůči křesťanům?“ /Cesta víry I., str.53/.

V těchto dnech uplynulo 10 let od vydání listu „Pokoj a dobro“. Doc. Jiří Vackář, Josef Kaman a Pavel Wollner z našeho původního týmu už jsou na Pravdě Boží. Ale v modlitbách se k nim dál obracíme. A byli to právě tito pamětníci, kteří prosadili do úvodní části listu s pozdravem sv. Františka „Pokoj a dobro“ a s podtitulem „Křesťanské pozdravení k začínajícímu 21.století“ kapitolku „Dědictví minulosti“. Jejich hluboce kající postoj byl a pro mnohé i dál zůstává překážkou. Protože si položili dvě životně důležité otázky: - a/ Do jaké míry křesťanské církve dědictví minulosti samy zaviniily? - b/ Co je dnes naším úkolem, abychom byli schopni plnit poslání vůči světu?

V myšlenkovém a duchovním dědictví po Otcí Janovi se dají najít odpovědi na obě tyto otázky. Církev, ba ani ke křesťanství se hlásící politická strana, by se neměly stále vracet k tomu, co bylo předtím. Máme za povinnost, s pomocí Boží, zúročit i to vše pozitivní, co vyplynulo z toho, že jsme museli projít očistnou

poutí...Ti, co nejvíce trpěli, to lidsky nemožné zpravidla dokázali. Potřebujeme se „znovu narodit“, abychom byli s to plnit své poslání vůči dnešnímu světu. Modlitba, kterou nám naši biskupové svěřili při zahájení přípravy Plenárního sněmu, má jako svou hlavní intenci myšlenku Dr. Urbana - vrátit Čechy Bohu! Otec Jan nám jen připomíná, že jsme k tomu voláni i navzdory vědomí, že všechny neobrátime - ale už každé jednotlivé obrácení je zázrakem, milostí. Ovšem ani to se bez utrpení a bez osobních obětí neobejde.

S pozdravením pokoje a dobra, v čase adventním L.P. 2010

Lubomír Mlčoch OFS.

O výchově a tak vůbec...

Často se teď zamýšlím nad výchovou nejen proto, že jsem bývalý pedagog, ale některé jevy ve společnosti jsou v tomto ohledu tak do očí bijící, že si toho všimají i lidé, kteří nebyli nikdy pedagogy a neměli třeba ani děti.

Ze své praxe vím, jak je důležité ve výchově umět srozumitelně a jasně označovat dobré a špatné. Nedá se vychovávat bez varování a zákazů, popř. trestů. Děti by neměly jasno a vytvářely by si mylné představy, že ať se budou chovat jakkoliv, vždy budou s láskou přijímány a vždy se jim odpustí. A to se jedná o děti. A co teprve dospělí? Jistě je správné se nejprve trpělivě snažit dosáhnout správného jednání cestou klidnou a smířlivou. Zlo však ve světě tak rozbujelo, že je na čase udělat tak trochu „generální úklid“. Nedá se neustále ustupovat nátlakům některých jedinců, kteří si za každou cenu vždy prosadí svou – bez ohledu na škody, které způsobí svému okolí: ať už materiální nebo duchovní. A proto je nejlepší předcházet podobným konfliktům a děti, dokud je čas – zkrátka postaru vychovávat.

Bohužel, co se rodiny týká, kde by především měly být děti vychovávány, její klasický obraz se pomalu vytrácí. Ženy, po boku zpozdilých mužů se stávají živitelkami rodin a jakýmisi „tažnými koňmi“. Na troskách citů pak bojují statečně jako lvice o zajištění všeho potřebného pro rodinu a uprostřed velkých starostí / mnohdy jsou to samoživitelky/ zákonitě trpí ma-

teřský cit, který se mnohdy ani nestačí rozvinout. Nedostatek citu v rodině pak působí rozpad: nedostatek komunikace, vzájemné pomoci, absence lásky jsou toho důsledkem. Jako františkánská rodina máme za povinnost statečně bojovat s těmito novodobými nešvary a snažit se všemožně poukazovat na klasický obraz rodiny s ženou, která je ztělesněním pokoje, a lásky a vedle ní moudrý muž s jeho racionálním smýšlením, který by měl zajišťovat stabilitu rodiny a být jejím živitelem. Vždyť za všechno rozhodně nemohou jen muži. Pokud se ženy nebudou chovat jako ženy, aby se srdce muže na ně mohlo spolehnout, těžko mužům vyčítat jejich laxnost vůči rodině. Muž a žena, to jsou spojené nádoby, záleží na nich na obou. Pokud necháme mladé dívky, aby se častovaly výrazy jako: „ ty krávo“, apod., těžko můžeme čekat, že z takového děvčete vyroste jednou dobrá matka a partnerka.

Naše poválečná generace měla zkomplikovaný život tím, že škola učila jinak než rodina. Byli jsme dezorientovaní. Přesto rodina ještě tehdy fungovala. Přes těžké poválečné období existovala úcta ke stáří, úcta k rodičům, existovala jakási minimální pokora. Dnes se každý chová, jako by mu patřil svět. Děti jsou zpupné, musí být po jejich, vedeny asi nejspíš k tomu, že jenom nejdrzejší vyhrává.

Ve společnosti přibývá problémů, které se nedají řešit stále se rozši-

řujícím souborem zákonů. Vždyť dochází k tomu, že na zákony nikdo nedbá. Lidé např. setrvávají ve funkci, i když jí byli soudním rozhodnutím zbaveni. Příklady tohoto rozkladu by mohl každý podat řadu, vidíme to každodenně a na každém kroku. Bez Boží pomoci nedokážeme tenhle stav zvrátit.

Ale kdo to uzná? Kdo věří v Boha a obrací se na něj?

Jak říká Jaromír Jágr: „ Když řeknu v nevěřícím Rusku, že jsem věřící, každý aspoň uznale mlčí. Když to řeknu u nás, všichni si klepou na čelo.“

My věřící dobře víme o této zavidlosti. Přesto se nesmíme dát odradit. Mnohdy je to opravdu jen nesprávnou výchovou a pod odpuzující slupkou pláče duše, která hledá – smysl, štěstí, lásku. Odvahu! Čas pokročil.

Anna Marie Suchánková

**Jak rozséval,
padlo některé zrno
na okraj cesty... Jiné padlo
na kamenitou
půdu... Jiné
padlo do trní...
Jiné však padlo
na dobrou půdu,
vzešlo a přineslo
užitek.**

Mk 4,4-8

Obláčka Staroboleslavských

Dne 28.10. 2010 na první neděli adventní v pražském arcidiecézním gymnáziu pod patronací Školských sester sv. Františka, proběhl obřad přijetí do noviciátu, tzv. obláčky tří našich sester a jednoho bratra. Slavnost našeho františkánského společenství Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi začala v 15 hod. mši

svatou, kterou celeburoval O. Michal Pometlo. Nejdříve posvětil adventní věnec a pak následovala mše svatá, při níž byli do našeho společenství přijati výše zmínění postulanti. O. Michal zdůraznil, že úloha našeho františkánského charismatu ve světě je, připomínat duchovní připravenost na Ježíšův druhý příchod. Pro lepší pochopení Ježíšovy výzvy nám O. Michal připomněl nedělní čtení z Písma sv. o Noemových dnech, které budou příchod Syna člověka nějakým způsobem připomínat. Noe byl jediný, kdo dbal na Boží znamení a uposlechl

Hospodinovu výzvu. Ostatní, kteří jedli a pili, ženili se a na nic nedbali, zachvátila potopa. Proto právě zde, v místě, kam nás náš Pán zasadil, máme hlásat: „Bděte, protože nevíte, kterého dne náš Pán přijde!“

S vědomím tohoto našeho františkánského úkolu jsme se šli přecejt jen najíst a napít do společenského sálu nedaleko gymnazijní kaple, kde jsme s radostí konstatovali, že k dnešnímu dni máme deset profesních členů a šest členů v noviciátu.

František Novák, řečený Francesco

A když se svítilna rozsvítí, nestaví se pod nádobu...

Mt 5,15

Ohlédnutí za libereckými misemi

Dobrá zpráva o Františkánské misii v Liberci 2010

V Liberci se začátkem října uskutečnila, po více jak 60 letech, katolická misie pro město. Pořádali ji bratři františkáni ve spolupráci s dalšími členy františkánské rodiny a se zástupci libereckých farností. Misijní tým tvořilo více jak padesát misionářů, z farností se zapojilo okolo dvaceti lidí. Prioritou misie s názvem „Ježíš je náš Pokoj“ byli lidé, kteří o Bohu buď ještě neslyšeli anebo jen zkresleně či neúplně. Večerních programů se však zúčastňovali i farníci. „*Misie chápeme jako nabídku a svědectví víry, ne agitaci či přesvědčování lidí. Chceme se podělit se o to, čím žijeme a co nás naplňuje, co nás činí šťastnými a daruje nám pokoj v duši. A to je pro nás jako křesťany Ježíš. Víme, že to nejsme my, kdo může někoho změnit, ale je to Bůh, kdo se dotýká lidských srdcí, sám a svobodně. My jen svědčíme o tom, jak se dotkl nás, a prosíme, aby se dotkl těch, kdo mu jsou otevřeni.*“, tak charakterizoval smysl misijního týdne jejich hlavní koordinátor br. Jakub Sadílek OFM.

Misionáři se v Liberci sešli již dva dny předem, aby v modlitbě i zcela konkrétně připravili následujících pět intenzivních dnů. Samotné misie začaly mší svatou s otcem biskupem litoměřické diecéze. Mons. Jan Baxant zavítal mezi misionáře, aby je povzbudil a jako nástupce apoštolů, kteří byli vysláni Ježíšem „až na konec světa“, vyslal i je. O situaci v Liberci řekl: „*V Liberci je mnoho lidí, kteří jsou zvědaví. Je zde univerzita, je tu mnoho lidí, kteří by se rádi něco dozvěděli a dost možná, že ještě o křesťanství neměli šanci nic kloudného, laskavého a chytrého slyšet. Proto je misie příležitostí, aby se ten, kdo chce, mohl ptát. Aby se kdokoliv mohl přiblížit ke křesťanství. Každá misie je nabídka, podaná ruka. Misijním územím je každé úze-*

mi, kde člověk žije. Pán Ježíš má pro každého člověka něco připraveno. Do každého prostoru má něco krásného z křesťanství přijít.“

Pak už se každý den nesl ve svém rytmu: po celý den byl otevřen stan setkávání ve středu města u obchodního centra Plaza, který byl místem prvního kontaktu s lidmi. Zde krom letáků a pozvánek na další program během týdne, mohl každý dostat některé časopisy, malý svitek s veršem z Písma, prohlédnout si výstavní panely o životě křesťanů na Liberecku, děti zde mohli „poslat smsku do nebe“ na nafukovacím balónku, kreslit si a plnit různé úkoly nebo si zaskákat na trampolíně či se vyfotit v kulisách se sv. Františkem a Klárou. Stánek byl často obležen dětmi, ale přicházeli k němu i dospělí. Někdy misionáři vyšli pár kroků od stánku k místu, kde procházeli lidé. „*Lidé reagovali různě: někteří odmítali jakýkoliv kontakt s misionáři a dávali najevo nezájem o osobu Ježíše, ale také jsme se setkali s přijetím, někteří lidé se sami u nás zastavovali, radostně přijímali pozvánku do kavárny, na modlitbu anebo na večerní program. Stalo se také, že jsme potkávali lidi, kteří hledali pomoc a my jim mohli předat kontakt na kněze či již existující společenství.*“, shrnula svou zkušenost Elena Dadová, misionářka, která působila u stánku v centru.

Druhým místem, kde bylo po celý den otevřeno, byla kavárna U Františka v budově arciděkanské fary. Měly ji na starost školské sestry sv. Františka a nabízely každému nápoj a něco sladkého z pouhých deset korun. Součástí kavárny bylo i malé knihkupectví. Kavárna byla místem k rozhovorům s lidmi o křesťanské víře či o otázkách týkajících se hodnot a smyslu. Přicházely sem maminky s dětmi, ale i starší osamělí lidé anebo každý, kdo se nechal oslovit někým z bratří františkánů u stánku anebo před vchodem na faru. Hned naproti faře, v kostele, probíhala adorace a po odpolednech i nabídka přímluvné modlitby.

Dopoledne se někteří z misionářů vydali do středních škol, aby mluvili na téma věda a víra a okrajové skupiny (zájem škol byl však v Liberci podstatně nižší než vloni při stejné misii v Plzni). Několikrát v týdnu další skupina misionářů navštívila LDN a domov seniorů na Františkově. Ohlasy z těchto návštěv byly mezi prvními, které misionáři dostali. „*Ráda bych poděkovala jménem klientů za čtvrtetní příjemné pose-*

zení. Už druhý den klienti za námi chodili, že se jim promítání i povídání líbilo. Děkujeme. Hana Karásková, vedoucí centra denních aktivit – terapeutka.“ Další skupina chodila po městě a zvláště po místech, kde žije „mládež ulice“.

Hlavní část libereckého programu se odehrávala večer v kostele sv. Kříže na Malém náměstí. Témata komponovaných večerů slova, písní a modlitby byla: Jak mluvit s Bohem - zač a proč Boha chválit (5. 10.), Stvořil je jako muže a ženu aneb o kráse muže a ženy z Božího pohledu (6. 10., jako hosté přijeli členové z Komunity Blahoslavenství v Olomouci sestra Lucie a otec Vojtěch), Večer smíření aneb společná modlitba představitelů místních církví za pokoj v mezilidských vztazích a za město Liberec (7. 10., společně s misionáři se večera zúčastnili Jan Čapek z Českobratrské církve evangelické, Blahoslav Fajman od baptistů a Vítězslav Lorenovicz z Československé husitské církve) a z původně plánované besedy Křesťanství v manželské praxi aneb trojúhelník manžel-manželka-Bůh (8. 10.) se pro nepřítomnost hostů stal večer na téma Rány našeho života (jak vznikají a co s nimi) a pak následovala modlitba za konkrétní oblasti v manželství, vztahů mezi mužem a ženou, rodiči a dětmi.

Misie vyvrcholila sobotním dětským odpolednem na faře v Ruprechticích a večerním divadelním příběhem Zraněný Pastýř o člověku, který hledá podstatu svého bytí a jež sám sebe nachází až při setkání s Boží láskou. Hra byla inspirována knihou „Raněný pastýř“ Daniela Ange a pro jevištní provedení upravena režisérkou Martinou Cardelli a zhudebněna maestrem Sergiem Militellem. Podle francouzského originálu a s přihlédnutím k italskému scénáři hru nastudovalo divadelní sdružení z Brna-Židenic (mezi herci byl kněz, studenti, pracující, i manželské páry). V Liberci šlo o českou premiéru. Silný příběh končil modlitbou a svědectvími. Ačkoliv už bylo pozdě večer a zima, lidé přesto zůstali a pokračovali v rozhovorech s misionáři.

V neděli misie skončily. Misionáři se ještě rozjeli na jednotlivé farní mše svaté v okolí, aby vydali svědectví o své zkušenosti a tím povzbudili místní věřící k hlásání evangelia i k oživení jejich vlastní víry. Na závěr každé mše svaté byl každému z přihlášených svěřen úmysl k modlitbě za konkrétního člověka z Liberce, který ho během týdne mohl zanechat u stánku, v kavárně, v kostele anebo prostřednictvím webové misijní stránky. Jednalo se o projekt modlitební adopce na dálku, jehož úmyslem bylo mezi sebou liberecké obyvatele duchovně propojit. Za celý týden se nashromáždilo přes 80 úmyslů (psaných dětskou rukou i člověkem, který již mnoho pamatuje).

Bratr Jakub Sadílek OFM, hlavní koordinátor misijního týdne na jeho konci řekl: „Setkali jsme se s velkou otevřeností a upřímností, za což místním lidem moc děkujeme. Cílem misie bylo vydání svědectví o tom, čím žijeme, o Ježíši Kristu, který je pro nás smyslem, náplní života.“

Liberecké misie sice skončily, ale jen pro misijní tým. Nadále tu zůstávají místní křesťané a otevřené dveře kostelů a farních budov. A především zůstává otevřeno Boží srdce pro každého, kdo si v těchto dnech položil otázku po existenci toho, který je Pokoj a Láska.

Pět zajímavostí z libereckých misí:

- 1) dosud se v Liberci nepohybovalo tolik řeholníků v hábitech (dodejme, že s úsměvem na tváři);
- 2) denně webové stránky www.frantiskanskemisie.cz navštívilo přes 100 unikátních návštěvníků a jsou nadále navštěvované, zde je krom textů k přečtení možné vidět fotogalerie z každého dne, poslouchat nahrávky večerních programů a shlédnout některá videa;
- 3) pozoruhodný byl pozitivní zájem místních médií, filmovou reportáž o misiích přinesl Křesťanský magazín na ČT2 a TV NOE v Noevinách (reportáž z NOE lze nalézt na misijním webu);
- 4) během misí bylo rozdáno přes 4000 pozvánek na programy a s kontakty na místní farní aktivity, 600 CD nosičů s audionahrávkami Nového zákona a téměř 500 brožur o základních křesťanských pravdách se svědectvími a modlitbami;
- 5) misie byly nesený modlitbami a obětmi i mnoha dalších „skrytých misionářů“ z řad klauzurových klášterů a nemocnými.

Svatá Anežka Česká – první františkánský svatý v Čechách

Přednáška národního ministra SFŘ ČR na Cvilíně v červenci roku 2010

Pokoj a dobro!

Milí bratři a sestry, vážení posluchači mladší i starší, v tomto františkánském pozdravu je vlastně zkoncentrována podstata františkánské spirituality. Je to výraz pro bytí s Bohem. Jak oslovil Ježíš při prvním setkání po vzkříšení své učedníky? Slovy „pokoj vám“. A osobnost Ježíše Krista je neoddělitelně spjata s františkánskou spiritualitou, je jejím základem, principem. Jen obecně a stručně o pojmu spiritualita. Tento pojem vychází z latinského *spirituolis* – to znamená duchovní, takže spiritualitou rozumíme způsob duchovního života, duchovní pohledy, duchovní tradice, prožívání životní závislosti na duchovních hodnotách. Nějaká obecně přijatá jednoznačná definice pojmu „spiritualita“, používaného v souvislosti s duchovním životem, pravděpodobně dosud neexistuje. Ve světě se dnes začíná projevat velký hlad po spiritualitě ve všech jejích formách. Touha po pramenech, které by vyšly vstříc duchovnímu hledání, přivedla mnohé k hledání moudrosti v různých oblastech mystiky na celém světě. Někteří se obrátili k cizím kulturám (např. indiánským, australských či afrických domorodců), jiné zase přitahuje indické a tibetské náboženství, židovská kabala a různá jiná mystika a kultury z dějin lidstva. A málokdo z těchto hledajících „duchovna“ si spojí se spiritualitou křesťanství. Je to škoda, protože křesťanství na Východě i na Západě zrodilo v průběhu dvou tisíciletí obrovskou škálu duchovní moudrosti.

V dějinách spirituality vidíme, mezi jiným, dva proudy: jednak spiritualitu shora, jednak spiritualitu zdola. Spiritualita shora vychází od ideálů, které si stanovíme, od cílových představ, jichž by měl člověk dosáhnout askezí a modlitbou. Ideály se přitom berou ze studia Písma svatého, církevní morálky a z představy o sobě samém. Základní otázka spirituality shora zní: Jaký má být křesťan? Co musí činit? Jaké postoje by měl ztělesňovat? Spiritualita shora odpovídá lidské touze být stále lepší, vystupovat stále výš a výše, stále víc a více se přibližovat Bohu. Spiritualita shora nám staví před oči ideály, o něž bychom měli horlivě usilovat a které bychom měli naplňovat, neboť mají na člověka veskrze pozitivní účinek. Bez spirituality shora, jejíž pozitivní funkce spočívá v tom, že v nás probouzí život, se tedy neobejdeme. Většinou stojí na začátku naší duchovní cesty. Ale pokud se někdo ztotožní s ideály tak, že ztratí kontakt s naší skutečností, stanoví si ideály tak vysoké, že jsou nesplnitelné, potlačuje často svou realitu, jež těmto ideálům neodpovídá, upne se na ideál a odmítne tak vlastní totožnost, což vede ve svém důsledku k rozpolcení jeho osobnosti a duchovnímu onemocnění. Nebezpečí spirituality shora dále spočívá v názoru, že k Bohu dojdeme vlastní silou, určitou askezí nebo modlitební technikou. V určitém okamžiku však narazíme na mez, kdy nezbyvá než doznat, že vlastní silou nutně musíme ztroskotat, že nás může proměnit jen Boží milost.

Spiritualita zdola je toho názoru, že Bůh k nám nemluví jen v Bibli a prostřednictvím církve, nýbrž i prostřednictvím nás samých, prostřednictvím našich myšlenek a citů, našeho těla, našich snů, a dokonce i prostřednictvím našich ran a našich domnělých slabostí. Lze ji charakterizovat větou: „Chceš poznat Boha? Poznej nejdříve sám sebe“. Spiritualita zdola nevidí cestu k Bohu jako jednosměrnou ulici, na níž se stále více k němu blížíme. Cesta k Bohu vede spíše oklikami a bludnými stezkami, různými „krachy“ a zklamáními nad sebou. Vůči Bohu mne neotvírá ani tak má vlastní ctnost jako spíše moje slabost, moje nemožnost, ba dokonce i můj hřích. Ve spiritualitě zdola nejde jen o to slyšet Boží hlas ve svých myšlenkách a citech, vášních a nemocech, a tím objevit obraz, jaký si o mně učinil Bůh. Nejde tu ani jen o výstup k němu sestupem do vlastní reality. Ve spiritualitě zdola jde spíše o to, abychom se právě tam, kam jsme na konci svých možností dospěli, otevřeli osobnímu vztahu vůči Bohu. Ze zkušeností se totiž ví, že pravá modlitba stoupá vzhůru z hlubin naší bídy, a ne z naší ctnosti. Spiritualita zdola se zabývá otázkou, co máme dělat, když se nic nedaří, jak máme zacházet se střepinami svého života a jak z nich můžeme vytvořit něco nového, dobrého. Spiritualita zdola je cestou pokory, popisuje jednak terapeutické kroky, jimiž musí kráčet každý, kdo chce dospět k jádru své skutečné podstaty, jednak náboženskou cestu, která zkušeností selhání vede k modlitbě, k „výkřiku z hlubin“ a k hlubokému vztahu k Bohu.

Bible nám nikdy před oči nestaví dokonalé a bezvadné lidi jako příklady víry, nýbrž právě ty, kteří na sobě nesli nějakou těžkou vinu a z hlubin volali k Bohu. Je tu Abrahám, který v Egyptě zapře svou ženu a

vydává ji za sestru, aby z toho měl prospěch. To vede k tomu, že si ji faraó vezme do svého harému. Sám Bůh musí zasáhnout, aby Otce víry osvobodil od lži (srov. Gen 12,10-20). Je to Mojžíš, vysvoboditel Izraele z Egypta. Vlastně je to vrah – utloukl v hněvu jednoho Egyptána. Nejprve musí být konfrontován se svou vlastní nepotřebností, která se zrcadlí v obraze trnového keře, aby mohl být jako ztroskotanec přijat Bohem do služby. Je tu David, vzorný izraelský král, prototyp všech dalších králů. Ten se těžce proviní, když spí s Uriášovou ženou Bat-šebou. Po jejím otěhotnění pak David nařídí, aby byl Chetita Uriáš ponechán v bitvě sám, a tak přišel o život. Velcí lidé Starého zákona museli projít nejprve údolím stínu smrti, soutěskou vlastní viny a bezmoci, aby svou naději vkládali jedině v Boha, a tak mohli být přeměněni Bohem ve vzor víry a poslušnosti vůči němu.

V Novém zákoně si Ježíš volí právě Šimona Petra za skálu své obce. Petr Ježíšovi nerozumí: rád by ho zdržel od jeho cesty do Jeruzaléma, od cesty na jistou smrt. Ježíš ho nazývá satanem a poroučí mu, aby mu šel z cesty (srov. Mt 16,23). Petr musí prožít zkušenost, že za sebe nemůže ručit, dokonce ani když to slavnostně slibuje. Když posléze Ježíše zapřel, „vyšel ven a hořce se rozplakal“ (Mt 26, 75). Evangelisté Petrovo selhání nikterak nepřikrášlili. Bylo pro ně zřejmě důležité bez velkých ohledů vyznat, že si Ježíš nevybíral za budoucí apoštoly zbožné a spolehlivé muže, nýbrž právě naopak – hříšné, chybné. A přece právě na nich založil svou církev. To byli vhodní svědkové Božího milosrdenství, jak o tom mluvil při svém hlásání Ježíš a jak to dosvědčil svou smrtí. Právě pro svou vinu se Petr stal skálou pro ostatní. Neboť ze zkušenosti věděl, že skálou není on, nýbrž jedině víra, na niž se musí upnout, aby v pokušení zůstal Kristu věrný. Pavel byl jako farizej typickým reprezentantem spirituality shora. Říká sám o sobě: „Vynikal jsem ve věrnosti k židovství nad mnoho vrstevníků v našem lidu a nad míru jsem horlil pro tradice našich otců“ (Gal 1,14). Vysoce si vážil farizejských ideálů, do důsledku plnil všechny příkazy a předpisy, aby tak naplnil vůli Boží. Ale na cestě do Damašku je sražen k zemi a tu se hrouť celá jeho životní stavba. Leží na zemi a v tu chvíli je konfrontován se spiritualitou zdola. Náhle je bezmocný, bezbranný, a prožívá, jak sám Kristus s ním jedná, jak ho proměňuje. Jeho poselství o ospravedlnění z víry svědčí o této zkušenosti. Vyjadřuje, že Boha nedosáhneme ctností a askezí, nýbrž uznáním své vlastní bezmocnosti. Teprve potom získáme cit pro to, co se nazývá milost. Pavel není ani po obrácení člověkem zcela uzdraveným a proměněným. Trpí jakousi nemocí, která je pro něho trapná. Říká o sobě: „abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo, byl mi dán do těla osten, posel satanův, který mne sráží, abych se nevyvyšoval“ (2 Kor 12,7). Nemoc ale Pavlovi v hlásání radostné zvěsti nebrání. Ono těžké utrpení, které musí nést, „je, podle většiny exegetů, nějaká choroba, která ochromuje jeho sílu a pokořuje ho“. Snad jde o jeho neurotičnost, která zůstává i po jeho obrácení a které Bůh používá k nově zformulované zvěsti o vykoupení a osvobození. Pavel se chlubí právě svou slabostí. Ví, že zkušenost jeho zřejmě trapné nemoci jej otevírá milosti Boží, na níž jedině záleží. Jako nikdo jiný hlásá osvobozující účinek vykoupení v Ježíši Kristu. Proto ho také Bůh od oné choroby neosvobodil. Spíše mu dal tuto odpověď: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla“ (2 Kor 12,9). Boží síla v nás působí o to silněji, čím větší je v nás slabost. Naším přáním bývá stále víc a víc Bohem sílit, před lidmi vypadat lépe, vést duchovní život, a být tím hlavně stále lepší. Je však paradoxní, že právě tam, kde jsme slabí, kde se nemáme plně v moci, kde nás sužuje „anděl satanův“ býváme mimořádně otevření pro Boha a jeho milost. Proto Pavel pozitivně přijímá svou nemohoucnost a slabost.: „Když jsem sláb, jsem silný.“ (2 Kor 12,10). Ve své slabosti je osvobozen od pokušení vzpínat se k Bohu vlastní silou. Tu se odevzdává Bohu a ví, že ho milost Boží napřímí a podrží.

To jsme si připomněli některé znaky osobní spirituality uvedených biblických osobností. Naše osobní spiritualita je náš vlastní způsob, jak si představit Boha, jak s ním hovořit, přiblížit se mu, jak s ním jednat a jak jednat s kýmkoliv a čímkoliv ve spojitosti s Bohem. Je to náš postoj k Bohu a ke všemu, co je s ním spjato. Naše spiritualita má vliv na všechno a na každého, s kým se setkáváme. Existuje mnoho způsobů a forem, jak může být člověk křesťanem a tedy existuje mnoho křesťanských spiritualit. Mezi četné směry a hnutí v katolickém křesťanství, které různými cestami usilují o dosažení jediného cíle, totiž spojení člověka s Bohem, a svědčí o mnohotvárnosti Božích cest odpovídajících mnohotvárnosti Božího stvoření, patří i ta, která výrazně obohacuje církev už po téměř osm staletí a je označována jako františkánství. Co je františkánství?

Není omezeno jen na tři základní františkánské řády a jejich řeholní instituty, ale jako františkánství by-

chom mohli označit každý křesťanský život prožívaný v duchu sv. Františka z Assisi, neboť františkánství je spojeno s jeho osobou, s jeho životem a odkazem. František je nevytvořil jako přesně vymezenou nauku, ale jako něco, co se svými prvními bratry prostě žil. Roku 1212 se k evangelnímu způsobu života svatého Františka připojila také sv. Klára z Assisi, která pocházela ze šlechtické rodiny Favaronů. Po několika dnech ji následovaly další dívky a vzniklo tak sesterské společenství *Chudých paní*, které tvoří tak zvaný Druhý františkánský řád - klarisky. Klářin génius spočíval v tom, že vytvořila způsob evangelijního života dostupný ženám mimo hranice tradičního mnišství. A když za svou práci nedostaly tolik, aby si zajistily životní potřeby, spoléhaly na žebrání, jež na jejich podporu vykonávali Františkovi bratři. Ženy při vstupu nemusely odevzdávat věno. Jeho novátorské rysy, zvláště Klářin důraz na práci a žebrání, jež sestrám zajišťovalo obživu, vyvolaly poplach u církevních autorit, které se čas od času pokoušely Kláru přesvědčit, aby přijala poněkud jistější a tradičnější životní styl. Klářina vlastní řehole byla schválena čtyřicet let po jejím „evangelijním experimentu“. Byla to první řehole svého druhu, napsaná ženou a pro ženy. František i Klára si zvolili řeholi následování evangelia. V této době se zrodilo též bratrstvo *Kajčovníků z Assisi*, tvořené lidmi žijícími jak ve stavu svobodném, tak i v manželském. Uskutečňovali Františkův ideál, aniž by opustili běžný způsob života. Tak vznikl Třetí řád, dnes nazývaný Sekulární františkánský řád.

Následovníci sv. Františka dnes tvoří „františkánskou rodinu“, která zahrnuje miliony laiků, muže a ženy Sekulárního františkánského řádu (*Ordo franciscanus saecularis - OFS*), z kterého vyrůstají stovky řeholních společenství, čítající stovky mužů a žen. Dále je to tzv. II. řád – Řád chudých sester sv. Kláry (*OSC*), žijící v kláštorech, časem se také trochu rozvětvil, sestry klarisky zvané „chudé sestry“, žijí v mnoha autonomních komunitách po celé zeměkouli. Pak jsou tu desítky tisíc řeholníků I. řádu – *fratres minores* čili menší bratři, rozčleněných do tří velkých větví:

1. Řád menších bratří – františkáni (*OFM*)
2. Řád menších bratří konventuálů – minorité (*OFMConv.*)
3. Řád menších bratří kapucínů – kapucíni (*OFMCap.*)

Celá františkánská rodina v ČR slaví dvouletí 2009 – 2011 jako dvouletí sv. Anežky České, neboť v roce 1989 byla svatořečena a v roce 2011 slavíme osmisté výročí jejího narození. Máme-li pochopit postavu světky, nesmíme se dopustit žádné jednostrannosti. Jejich velikost totiž není v překonání útrap, ale v zachování víry ve smysluplnost života, ve schopnosti zjevit vůli, moc, velikost a krásu Boží. Jsou orientačními body a milníky na cestě k Bohu. Světec je jistě člověk své doby a je třeba ho vidět očima historiků. Je to však zároveň člověk, kterého Bůh pozvedl jako znamení, a je proto třeba ho vidět i očima legendistů. Legenda o blahoslavené Anežce nám staví před oči její duševní i světský život, její cestu z nebezpečných proměn tohoto světa do jistoty věčné. Chceme-li ale porozumět životu sv. Anežky, české princezny a řeholnice, musíme poznat pravé pozadí jejího života a vidět ji krácející životem v dané dobové situaci určené poměry politickomocenskými, církevními i světskými, v neposlední řadě i rodinnými a objevovat ty vzácné momenty jejího života, kdy se jí dotýkal Bůh. Zjevné jsou v Legendě o blahoslavené Anežce, méně zjevné, ba skryté jsou v jejím pozemsky měřitelném přínosu, při pohledu na světky jako člověka, který vítězně prošel těžkými životními zkouškami a mnohdy ovlivnil chod dějin politických, kulturních a myšlenkových.

Připomeňme si základní životní data sv. Anežky:

narozena 1204 – 1212, uvádí se 1211

dcera českého krále Přemysla Otakara I. a Konstancie Uherské, dcery uherského krále Ondřeje

jako tříletá zasnoubena slezskému vévodovi Boleslavovi

v osmi letech zasnoubena Jindřichovi VII. synu císařovu

po šesti letech zasnoubení zrušeno, žádost anglického krále Jindřicha III. o její ruku současně žádá o

její ruku císař Bedřich II. (1231)

Jindřich VII. žádá Anežku znovu o ruku

Anežka odolává těmto nabídkám, zakládá klášter františkánů a klarisek, do něhož sama vstupuje

25.3.1235

zakládá špitální bratrstvo, pozdější řád křižovníků s červenou hvězdou

zprostředkovává mír svého bratra Václava I. s jeho synem Přemyslem Otakarem II (1249)

umírá 2.3.1282 ve svém klášteře „Na Františku“

za blahoslavenou prohlášena v roce 1874

za svatou prohlášena 12.11.1989

Nechci opakovat věci z Legendy o blahoslavené Anežce, či jejich životopisů lišících se dle pohledu autora, ale chtěl bych přiblížit jednu stránku jejího života a to stránku rodinnou, neboť jedna z podstatných okolností, která svým způsobem ovlivnila život sv. Anežky, byly její rodinné vztahy, do kterých se narodila, anebo které se jí nabízely v tehdejší době, kdy církev již byla rozštěpená po velkém rozkolu mezi Římem a Cařihradem a pozemská moc byla rozdělena mezi Svatou říši římskou a Byzantské království.

V Evropě to byla doba úporných bojů mezi mocí papežskou a císařstvím. Zesvětštění, bohatství a pozemská moc církve v ní překrývaly poselství evangelia. Celková situace v církvi i ve světě, nevýslovné utrpení prostého lidu za stálých mocenských bojů a především celkový pocit ohrožení daný tím, že všechny dosavadní hodnoty začaly najednou kolísat, to vše vedlo ke vzniku nového duchovního proudění: objevila se nová vroucí zbožnost, v jejímž středu bylo Kristovo chudé, ponížené a trpící lidství, úcta a láska k panenskému mateřství Panny Marie, touha po následování Ježíšova života v prostotě a chudobě, odmítání veškerých mocenských ambicí. Byla to doba vzniku žebravých řádů svatého Františka a Dominika.. Tito světci nejdokonaleji pochopili znamení doby. Svatý Dominik položil základy kazatelského řádu, v němž vyrostli teologové a filosofové, kterým se podařilo spojit dědictví antiky s křesťanským obrazem světa. Svatý František geniálně ztělesnil ve svém životě a učení ideál chudoby, prostoty, úcty k bližnímu i celému Božímu stvoření a naprosté důvěry v Boží prozřetelnost. S tímto světem Anežka trpěla, za něj se modlila a tento svět překonala. Svatou ji ale učinil její vztah k Bohu.

Princezna Anežka se narodila do těchto převratných dob z rodu, který po staletí mocně určoval osudy české země. Přemyslovský rod, chráněný patrony z vlastní krve a zároveň proslulý vládychtivou proradností a krutostí nejedné bratrovraždy, vstoupil postavou Přemysla Otakara I., Anežčina otce, mezi hlavní aktéry středověkého dramatu Evropy. Přemysl byl vášnivý muž. Bez ohledu na své příbuzné, bez státnické rozvahy, pojal za manželku podstatně starší Adlétu Míšeňskou. Když zestárla, vzplanul k podstatně mladší Konstancii Uherské, dceři uherského krále Ondřeje. Vzal si ji za druhou manželku a svou ženu Adlétu zapudil. Konstancie se ale stala jeho zákonitou manželkou teprve po smrti Adlétině, předtím žila s Přemyslem v nelegálním svazku. Anežka se tak vlastně narodila ze svazku hříšného, ale celým svým životem ukázala, že Bůh i morální zlo může svou všemohoucností obrátit v duchovní dobro.

Péči o svou moc podřídil Přemysl i osudy svých dětí a osudy příbuzných. V obavě z možného sporu o následníka trůnu dal zvolit Václava, svého syna s Konstancií, králem a vynutil si potvrzení císařovo. Tvrdě vedenou ranou uťal poslední vedlejší větev přemyslovskou, když vybil a do vyhnanství zahnal Děpoltice. Synem Adlétiným Vratislavem pohrdl a hněvivě se vysmíval tomu, jak je jeho vlastní syn zneužíván jako „syn krále českého“ na Přemyslovi nepřátelských dvorech. Toutéž vůlí pak Přemysl vedl sňatkovou politiku s mnoha dcerami, jež se mu rodily. Díváme-li se na něho z tohoto hlediska, nejeví se nejlépe. Máme-li ale být spravedliví, musíme přiznat, že jeho skutky světlé i temné měly vždy královskou velikost. Stejně tak nesprávný by byl obraz Konstancie, kdybychom ji posuzovali jen z jejího sporu se sokyní Adlétou. Nezdá se ani, že by vůči Adlétě cítila krutou nenávist. Vítězila svým mládím tak přesvědčivě, že jí nebylo třeba zloby tam, kde vítězila kouzlem tělesné lásky. Později, kdy stín nemanželského poměru zmizel, vidíme ji jako královnu laskavou, štědrá a zbožnou, matku milující a jako rádkyni mladého krále Václava, a musíme jí přiznat vynikající vladařské vlastnosti.

K rodinnému horizontu Anežčinu patří však ještě řada dalších výrazných osobností. Anežka znala osud nevlastních sourozenců. Nebyl jí patrně lhostejný hořký úděl bratra Vratislava a znala jistě příběh sestry Markéty provdané za dánského krále Waldemara, jež si laskavou péčí a nadzemsky milým úsměvem získala lid Dánska a je tam jako Paní Jitřní, Dagmar, opěvována lidovými písněmi. Vedle ní vyrůstal na Pražském hradě budoucí král Václav. Povahy zranitelné, zatlačován robustním otcem, vždy znovu hledal útěšné pochopení u žen, nejprve u matky Konstancie, pak u své ženy Kunhuty, ale vposledku nejvíce u Anežky, k níž byl poután přichylností téměř dětskou. Když jako mocný český král doporučuje prosby Anežčiny Svatému Otcí, vyznává ve svém listě: „Ji miluji jako manželku a dítky i všecken statek a jí v mém srdci dávám přednost před všemi lidmi.“

Se sestrou Annou, provdanou do Polska, vázalo Anežku těsné pouto z doby, kdy s ní sdílela raná léta výchovy v cizím prostředí třebsnického kláštera, kde si sestry navzájem reprezentovaly domov a vlastní rodinný kruh. Sestra Vilemína, provdaná do Itálie, pro svou náboženskou zanícenost a nesmírnou dobrotu, byla po své smrti uctívána jako samé vtělení Ducha svatého. Kolem její osoby vzniklo celé hnutí blouznivé, chudobou a sociální spravedlností zanícené sekty vilemitů, která byla usvědčena z hereze a mocensky potlačena. Nepříliš dlouho od doby, kdy papežská autorita nešetří chválou o Anežce České, je

tělo její sestry spaleno na milánském hřbitově, aby její hrob nezavdával příčinu k bludům. Anežka viděla vyrůstat děti Václavovy, zažila smrt nadějného, leč nezdravého Vladislava. Zprostředkovala smír svého bratra Václava s jeho synem Přemyslem Otakarem II. Viděla vytrysknout všechnu kypící sílu Přemyslovu, zažila vzmach jeho slávy a dožila se jeho pádu.

Síť mocenských vazeb, kterou obratní státníci dalekosáhle promýšleli a předvídali, byla budovaná také a možná především sňatky. Stejně postupoval i Přemysl. Tříletá Anežka je zasnoubena a spolu se starší sestrou Annou odvezena do Třebnice v Polsku, kde byla v klášteře vychovávána pro budoucího manžela slezského vévodu Boleslava. Po smrti snoubence ji otec převezl do Čech a svěřil ji premonstrátskému klášteru v Doksanech. Jako osmiletou ji zasnoubil Jindřichovi, synu císařovu. Ten se jí po šesti letech odřekl a oženil se s Markétou Rakouskou. Anežka se vrací do Čech, Přemysl orientuje svou politiku na svazek s Anglií a anglický král Jindřich III. žádá o její ruku. Jindřich VII., císařův syn, prohlásil své manželství s Markétou Rakouskou za neplatné a požádal znovu o Anežčinu ruku. Jeho otec císař podruhé ovdoví a nabízí sňatek Přemyslově dceři Anežce. Anežka odmítá vstoupit do svazku s císařem, Přemysl umírá, avšak teprve vůči svému bratru Václavovi Anežka svou vůli jednoznačně prosadila. Anežka vstupuje do kláštera, oddává se snoubenci nebeskému chválena za to papežem i císařem.

Rozuzlení zmatků Anežčiných námluv se stalo senzací tehdejší doby. Není snad kroniky, která by nepřinášela zprávu o pevném rozhodnutí české princezny, která pro lásku Kristovu odmítla nejvyšší počtu tohoto světa – korunu císařskou a oblékla chudé roucho klarisky. Řeholní život Anežčin však nebyl nikterak klidný a zvláště nebyl prost vlivů vnějšího světa. Vždy znovu ji vytrhoval a vzrušoval zápas o ducha řádu. Od sester příšlých od Kláry dozvěděla se Anežka podstatně více o Františkovi a jeho ideálu a poznala rozdíl původního prostého tvaru a svého františkánství budovaného z platformy královského paláce a přijatého ve tvaru, který komunitám sester vnutila církevní autorita. Šlo o velký rozdíl, který dobře postřehneme na rozdílné křivce životního uznání dvou tak si blízkých postav jako je svatá Anežka a svatá Klára. Klára vstupovala do řádu v noci a tajně. Anežka veřejně a provázena královským dvorem. Klára byla k hrobu doprovázena kardinály a pochována samým papežem. Anežčin hrob požeňal cizí mnich obklopený shlukem městské chudiny. Přes tuto naprostou odlišnost je to ale u obou vítězný oblouk.

br. Václav Němec OFS
národní ministr SFŘ v ČR

Použitá literatura:

Anselm Grün OSB, Spiritualita zdola, Karmelitánské nakladatelství, 1997

Petr Piřha, Čechy a jejich svatí, COMDES 1999

Viliam J. Short OFM, Chudoba a radost, Karmelitánské nakladatelství, 2003

Dagmar Pohunková a Marie Kyralová, Naše sestra Anežka, NBS SFŘ v ČR, 2009

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, tady i ve všech tvých kostelích na celém světě a chválíme tě, protože svým Svatým Křížem jsi vykoupil svět.

T

Vydává Národní rada Sekulárního františkánského řádu pro vnitřní potřebu řádu.
Adresa sekretariátu: Marta Ševelová, Hrnčířská 417/22, 751 31 Lipník nad Bečvou,
e-mail: info@sfr.cz, <http://www.sfr.cz>; číslo účtu: 189969375/0300 Neprodejné.

Přílohy zápisu ze zasedání Národní rady

Příloha č. 1

„Františkánská mládež v ČR a její spolupráce se SFŘ“

Seminář 30.10.2010 v Brně – výstupy

Cílem semináře bylo mimo jiné zjistit pohledy a názory mládeže a také názory a návrhy přítomných členů SFŘ. Semináře se zúčastnilo cca 40 formátorů MBS a 8 mladých z Brna a z Plzně. Seminář měl téma: SFŘ „františkánská“ mládež a její spolupráce se SFŘ.

1) Úvodem semináře

Ivo Tampiér – Havířov

Nemalovat si věci narůžovo: čekáme něco za něco, pokud jsme zamilovaní, i něco očekáváme a stejně tak je to s Bohem.

SFŘ = určité omezení, něco sebere, k něčemu se zavazují; zdůraznit, že když „sebereme bonbon, dáme bonboniéro“.

Proč vstoupit do SFŘ – budu mít podíl na milosti (určitá zjištnost).

Jiří Zajíc – Praha

Jak navázat kontakt mezi generacemi, je problém celé společnosti (západní). Rychlý vývoj společnosti znamená, že zkušenosti starších již mohou být pasé.

„Zachovávej řád a ten zachová tebe“ – si v dnešní době už téměř nikdo nemyslí. Řád je vnímán jako něco negativního, strach uvázat se do řádu. Jak najít novou tvář řádu, aby bylo poznat, že je to opora?

Dnes snaha seberealizace – mladý člověk si myslí, že když se brzo uváže, „zničí si možnosti“. Připoutat se k něčemu znamená, připravit se o možnosti.

Naše MBS nejsou františkánskou rodinou.

Starší lidé mají pocit, že by měli dávat, ale ve skutečnosti mohou i spoustu přijmout (například probudit svoji ospalou víru).

Maruška – Brno (mládež)

Osobní svědectví o nepřijetí do SFŘ, rozdíly mezi FrMolem a SFŘ (hlavně akčnost).

Úcta k stáří u mladých je, problém u mladých spíše přijmout zodpovědnost.

Míša – Plzeň (mládež)

Popsala vývoj FrMolu (shodně s našim materiálem), nemožnost nacpat FrMol do regulí.

Víra je u mladých vnímána jako něco, co svazuje. Vysvětlit, že je to obohacení. Forma živý zážitek, nejprve dát něco zažít, autentický život s Bohem. Mladí obecně nechtějí přijímat závazky jen částečně. Pokud je první zážitek, tak pak mají zájem to předávat a přijmou i závazek.

Sv. František nechtěl založit řád, ale chtěl to žít! Pravidla přišla až později.

Br. Česlav – Moravská Třebová

Svědectví o mládeži a MBS v Moravské Třebové, Jeseníku a Přerově.

Mládež je závislá na životě farnosti – pokud je živá farnost, je i mládež (a zapojuje se).

Při akcích musí mládež něco darovat.

Mirek – Brno (mládež)

Mládež nemá zájem spolupracovat s terciáři, protože o nich nic neví! Určitě jsou společná témata, ta potřeba je.

Hlavně: aby terciáři dali nabídku, ale svobodně, nenutit.

Vlastně nevím, koho si mám pod terciářem představit! Slyším tady duch sv. Františka a moc ne Duch svatý, František a moc ne Kristus.

Vendula - Brno(mládež)

Nastínění situace jejich společenství. Dozráli jsme ve františkánské mladé, ale teď jsme starší. Co jsme? Co dál? Co s pracující starší mládeží? Společenství, které mají, jim přináší vše.

Kdo jsou terciáři? Nevíme o vás.

Jsmo otevřeni ke spolupráci a komunikaci.

Jako animátorka nemůžu mládež do něčeho tlačit. Jako důležité považuji: vnímat, poslouchat a přijímat, být si blízko, povzbuzení k lásce.

2) Co pro mě charakterizuje františkánství?

Láska, pokoj, bratrství, otevřenost vůči druhým (zážitek), vstřícnost

Radost (obecně), i radost z povolání, nadšení

Františkánská rodina

Být menším, služebníkem, k dispozici, empatie, naslouchání

Ukazovat cestu k Bohu a mít šanci setkat se s někým, kdo tu cestu hledá.

Žít v pokoře, jako František mezi lidmi, lidi přitahovat. František káže beze slov.

Prostota, pokoj, pokora, františkánské milosti.

František je můj křestní a biřmovací kmotr, František – ten, kdo nese na sobě Krista, moudrost Boží.

„Bůh skryl ty věci před moudrými a chytrými a zjevil je maličkým.“ Minorita, chudoba.

Závěr: Nakonec shodně celá skupinka viděla jako nejdůležitější následovat Krista, být zapálení pro Krista. Neúspěch SFŘ – neprezentuje Krista.

Mládež: řeholníky vidíme díky jejich hábitu, **SFŘ ne. Ani nevíme, že jste mezi námi.**

Františkánství je dar, neřešit, kdo koho do SFŘ přivedl, „Pán mi dal bratry“.

Větší zájem o vlastní růst – poznání, vědění – pokora, bratrství - rozdíl oproti tomu, co je ve světě.

Jednoduchost, prostota – čitelnost, co to je žít křesťansky

Život podle evangelia – prostota – bez zbytečných komplikací

Přírodní, obyčejné, prosté – radost – pozitivní

Prostý život, nebýt nadřazený, tolerance

Realita českého františkánství – praktická mystika, zájem o Františka je.

Závěr: Bratrství (nejen mezi lidmi) – prostota, jednoduchost.

Bratrství, sesterství, radost z maličkostí (z božího stvoření), zodpovědnost a realizace bratrského napomenutí.

Já se umenšuji, aby on mohl ve mně růst.

Dobře pochopená svoboda (nebýt úzkostlivě svázan).

Respektovat Boží řád, lidský řád, bratrský řád.

Žít jako rodina (pochopení pro jinakost, naslouchání, vzájemná modlitba, diskretnost).

František a Klára jako vzor.

Otevřenost vůči ostatním (v církvi i na veřejnosti).

3). Osobní zkušenost mezi společenstvím SFŘ a společenstvím fr. mládeže. Co vidím jako překážku?

Co mi vadí? Co mohu nabídnout?

MLÁDEŽ: Zkušenost téměř nulová.

MLÁDEŽ: Zkušenost ze setkání se SFŘ – absolutní nenaslouchání; do života to nic nedává;

MLÁDEŽ: Zajímat se o mě jako o osobu.

MLÁDEŽ: Známe se z farnosti.

SFŘ: Některá společenství jsou v takovém stavu, že by bylo nebezpečné, kdyby tam někdo nový přišel. Nesmí překážet, že není co nabídnout.

SFŘ: Sekulární život není jen měsíční setkání. Setkání měsíční jsou formální – formační setkávání v šesti – daleko lepší

SFŘ: Někteří noví zájemci jsou problematictí.

SFŘ: Tři novicky – přišly z FrMolu

SFRĚ: Nevytváříme skutečná bratrská společenství (jsme jen „náboženským spolkem“)

SFRĚ: Nedokážeme (si) naslouchat

SFRĚ: Naše setkávání se moc nepromítá do našeho celého života

Zhodnotili jsme situaci v MBS přítomných (Plzeň, Jihlava, Havířov, Přerov, Brno, Brandýs). Nikde žádné MBS úzce nespolupracuje s mládeží. O akcích SFRĚ se většinou informuje pomocí farních listů, nástěnek apod. (s velmi malým efektem). Někde je mládež navázána na 1. řád, jinde jsou např. salesiáni či jiná hnutí, která potřebu mládeže naplňují. Spolupráce tedy zůstává čistě na jednotlivcích a jedná se spíše o osobní kontakty. Nicméně ty se jeví jako jediné skutečně oslovující. V osobním kontaktu je důležité vstupovat s přijetím a přinášet pokoj a sjednocení.

Neinformovanost, vzájemná neznalost, zkreslené představy. Dvě skupiny, kde každá je „jinde“.

Dosti záleží na daném místě a stavu : jak SFRĚ, tak společenství fr.mládeže.

Při setkání různých generací se navzájem můžeme obohatit.

4). Jaké formy spolupráce do budoucna by byly reálné?

SFRĚ: Pozvat na již běžící akce – duchovní obnovy...

SFRĚ: Společná pouť, adorace, kultura, vzájemné pomoc, pomoc v klášteře místního 1. řádu...

SFRĚ: Institut františkánských studií

MLÁDEŽ: Pozvat se vzájemně na spolča – reálná práce s mládeží je náročná. Konkrétní nabídka.

Po zhodnocení situace jsme zjistili, že nevíme o žádné mládeži, která by měla zájem o františkánskou spiritualitu a potřebovala založit nějaké společenství.

Vymyslet formu se tedy jevílo hodně abstraktní. Když není mládež, nelze mít vizi.

Nikdo z přítomných se necítil na vedení, zakládání, pořádání akcí pro mládež apod. Dokonce ani Přerov, kde jsou členové MBS mladí.

Je potřeba vzájemně se otevřít. Ale jak??? My pro mládež a mládež pro nás. I my přivítáme konkrétní nabídku od mládeže.

Františkánství je pro ty, co už něco prožili! Dává hloubku. (Z toho vyplývá, že je pro starší?)

Pokud něco připravujeme pro mládež, zařadit i zážitek. Jestliže to neumím, spolupracovat s někým, kdo ho zajistí a my třeba zařídíme přednášku. Hlavně ne nudně. Pozor: každý mladý je jiný.

SFRĚ nabídne mladým svoje programy. (frmolaci@ofm.cz)

Mailové nabídky. Vzájemná informovanost o akcích a zvaní na ně.

Vzájemnou informovanost „zajistit“ konkrétními zodpovědnými osobami.

Pořádat společné akce SFRĚ a FrMolu ve farnostech (charita, úklid...)

Znovu se opakovalo: Čím se můžeme otevřít mládeži? Jsme zablokovaní a neviditelní.

Můžeme nějak spolupracovat, pomáhat, vytvářet prostor...pro současnou „odrostlou“ mládež (např. pracující, 30 a výš)? Neodrazují naše společenství ty, kdo mají zájem o SFRĚ a vycházejí z mládeže?

5). Další návrhy na zlepšení spolupráce MBS SFRĚ a „františkánské mládeže“

Najít za SFRĚ a mládež vhodné kontaktní osoby na úrovni NR.

Modlit se za spolupráci a pochopení v MBS a mládežnických setkáváních.

Nabízet oboustranně vhodnou spolupráci.

Sdílet vzájemně informace o aktivitách a existenci.

Být „při zemi“ a být trpěliví – oboustranně.

Plzeň 8.12.2010

Karel Ženišek, garant NR SFRĚ pro oblast františkánské mládeže a její spolupráce se SFRĚ

Reakce, názory, připomínky, nápady, aktivity jsou vítány!!! zenisek@sdbplzen.cz

Zpráva o příjmech a vydání NR SFŘ ČR

Příjmy a výdaje za období 31.7.-20.11.2010

Příjmy za sledované období:

Přijaté členské příspěvky	17.150 Kč
Příspěvky na seminář v Brně	3.230 Kč
Prodej tiskovin a knih	15.150 Kč
Ostatní dary přijaté	19.160 Kč
Připsané úroky na účtě	56 Kč

Celkem příjmy	54.746 Kč

Výdaje za sledované období:

Náklady na podzim.seminář v Brně	9.365 Kč
Náklady na vedení účtu	123 Kč
Náklady na tisk publikace o dr. Noskovi	41.443 Kč
Cestovné pro členy NR	14.355 Kč
Náklady na tisk a distribuci Zpravodaje	810 Kč
Náklady sekretariátu (barva do tisk.)	530 Kč

Celkem výdaje	66.626 Kč

Výdaje byly vyšší než příjmy, rozdíl činí 11.880 Kč.

Zpráva o hospodaření sekretariátu

Vyúčtování provozní zálohy od 31.7.2010

Datum	Doklad č.	Položka	Příjem	Výdej	Zůstatek
31.7.	18/10	Příjem zálohy	2000,-		2000,-Kč
13.9.	19/10	Obálky na rozesílání zpravodaje		50,-	1950,-
1.10.	20/10	Tisk zpravodaje – 20x		576,-	1374,-
4.10.	21/10	Poštovné za odeslání zpravodaje		184,-	1190,-
19.11.	22/10	Barva do tiskárny		530,-	660,-
20.11.	23/10	Odvod do pokladny		660,-	0,- Kč

Výroční zpráva NR SFŘ v ČR za rok 2009

Obsah:

1. Stav NBS SFŘ v ČR
 - a) členská základna
 - b) hospodaření za rok 2009
 - c) volební kapituly a BPV
2. Činnost národní rady
 - a) zasedání NR
 - b) akce pořádané NR či pod její patronací

Zpracoval:

br. Václav Němec OFS
národní ministr SFŘ v ČR

Schváleno NR dne: 20.11.2010

1. Stav NBS SFŘ v ČR

a) členská základna

Národní bratrské společenství SFŘ v ČR k 31.12.2009 tvořilo 51 Místních bratrských společenství SFŘ, ve kterých bylo celkem 865 členů, z toho 20 kandidátů členství. Během roku 2009 bylo zrušeno v souladu s bodem 6 čl. II.1. národních stanov celkem 7 MBS SFŘ, u nichž počet členů s profesí klesl pod 5. Jednalo se o MBS Bílá Voda, Česká Třebová, Opočno, Sobiňov-Sopoty, Valašské Meziříčí, Volftarice a Žďár nad Sázavou.

b) hospodaření za rok 2009

Volební kapitula NR SFŘ na Velehradě	
celkové náklady	43017,- Kč
Konference sv.Anežky v Praze 16.-18.10.2009	
celkové náklady	43085,- Kč
Náklady na tiskoviny (dokumenty a kniha o Anežce)	106175,- Kč
Příspěvek Mezinárodní radě SIOFS (1 euro za člena)	
933 Euro	24220,- Kč
náklady na Zpravodaj	3768,- Kč
cestovné členů NR	16748,- Kč
další náklady na semináře, poštovné, poplatky bance	34031,- Kč
CELKEM náklady	271044,- Kč
Členské příspěvky z MBS	121735,- Kč
Přijaté dary a příspěvky	27849,- Kč
Účastníci seminářů	20640,- Kč
Prodané tiskoviny,nášivky	52436,- Kč
Konference o sv.Anežce	
příspěvky a dary účastníků	26215,- Kč
úroky z účtu	1413,- Kč
CELKEM příjmy	250288,- Kč

Výdaje byly v roce 2009 o 20756,- Kč vyšší než příjmy.

c) volební kapituly a bratrské a pastorační vizitace

Ve dnech 6.6. – 7.6.2009 se slavila na Velehradě volební národní kapitula NBS SFŘ v ČR, které byla předložena Zpráva NR o hospodaření a životě NBS za období 2006 až 2009. Volební národní kapitula pod předsednictvím sestry Berty Richard, delegáta GM, zvolila novou národní radu ve složení:

služba	příjmení a jméno
národní ministr	Němec Václav, JUDr.
zástupce národního ministra	Ženíšek Karel
Sekretář	Ševelová Marta
hospodář (ekonom)	Strašíková Markéta
Formátor	Makonj Karel
zástupce v mezinárodní radě	Janáčková Marie, Mgr.
Člen	Novák František
Člen	Kmentová Lubomíra

Přehled volebních kapitul, bratrských a pastoračních vizitací MBS za rok 2009 uveden v příloze č. 1.

2. Činnost národní rady

a) zasedání NR

17.1.2009 - schváleno:

složení organizačního výboru pro zajištění konference o sv. Anežce České program, volební a jednací řád VNK 6.6. – 7.6.2009 Velehrad
logo SFŘ v ČR, modlitba za VNK
program jarního formačního semináře 13. – 14.3.2009 Brno
formační materiály pro základní formaci uchazečů a kandidátů
novým předsedou Konference národních duchovních asistentů zvolen P. Bonaventura Štivar OFMCap.

4.4.2009 – schváleno:

pozvánka a program konference k 20. výročí svatořečení Anežky České
vydání publikace o sv. Anežce České „Naše sestra Anežka“
P. František Cinciala přijal službu vicepostulátora v procesu beatifikace Dr. Františka Noska

5.6.2009 – schváleno:

kandidátka nové národní rady

18.7.2009 – schváleno:

Zásady činnosti národní rady a národního ministra
patronáty členů NR v jednotlivých MBS SFŘ
nová adresa sekretariátu: Marta Ševelová, Hrnčířská 417, 751 31 Lipník nad Bečvou
program františkánské národní pouti na Sv. Hostýn 18. – 19.9.2009
program podzimního formačního semináře 6. – 7.11.2009 Brno

24.10.2009 – schváleno:

rozpočet na rok 2010
návrh pro CIOFS na zavedení pravidelného setkávání zástupců NBS SFŘ zařazených do středoevropské skupiny
prodej 100 ks publikace Naše sestra Anežka řádu křižovníků s červenou hvězdou
předání 30 ks publikace Naše sestra Anežka jako autorských výtisků autorkám publikace (15 + 15)
darování 46 ks publikace Naše sestra Anežka přednášejícím, průvodcům, pořadatelům, zahraničním hostům a členům org. výboru konference o sv. Anežce České
pomoc při zakládání SFŘ v Estonsku

b) akce pořádané NR či pod její patronací

CMP Levý Hradec – Velehrad 2009 (XXVIII. ročník), zahájena 14.2.2009
jarní formační seminář 13. – 14.3.2009 Brno: „Františkánská modlitba – Trojí cesta III. část“ - P. Bonaventura Štivar OFMCap
pout' ke hrobu Dr. Františka Noska 18.4.2009 Poříčí nad Sázavou
pout' Po stopách apoštola Pavla 20. – 27.4.2009 (Turecko)
Mariánská pout' Prahou 2.5.2009 (271. ročník)
Národní františkánská pout' na Sv. Hostýn 18. – 19.9.2009
Mezinárodní konference o sv. Anežce České 16. – 18.10.2009 Praha
podzimní formační seminář 6. – 7.11.2009 Brno: „Dějiny a přítomnost OFS“ – P. Bonaventura Štivar OFMCap